

8 Αυγούστου 2021

Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας: Η Παρθένος είχε ένοικον Εκείνον, που ο ουρανός δεν μπορούσε να χωρέσει!

/ Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Αγίου Νικολάου Καβάσιλα: Λόγος Εις την Πάνδοξον Κοίμησιν της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών και Παναχράντου Θεοτόκου

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=319159>

4. Μ' αυτόν τον τρόπο δημιούργησε η Παρθένος καινό ουρανό και γη καινή. Ή καλύτερα αποτελεί αυτή η ίδια την καινή γη και τον καινό ουρανό. Και είναι βέβαια γη, γιατί προήλθε από τη γη.

Είναι όμως γη καινή, γιατί σε τίποτε δεν ταίριαζε με τους προγόνους της, ούτε κληρονόμησε την παλιά ζύμη, αλλά έγινε, σύμφωνα με το λόγο του Παύλου, αυτή η ίδια «νέο φύραμα» κι έκαμε την αρχή ενός γένους καινούργιου.

Αλλά ποιος αγνοεί το γιατί η Παρθένος είναι ουρανός; Είναι όμως πάλι ουρανός καινός, γιατί βρίσκεται πέρα από κάθε είδους γηρατειά κι είναι ασύγκριτα ανώτερη από κάθε φθορά και γιατί ακόμη μόλις τον τελευταίο καιρό, σ' αυτές τις έσχατες ημέρες, χαρίσθηκε στους ανθρώπους, σύμφωνα με την επαγγελία του Θεού, που κήρυξε ο Ησαΐας: «ουρανόν καινόν και γην καινήν δώσω υμίν».

Κι αν θέλεις να προχωρήσουμε περισσότερο, η Παρθένος είναι μια γη και ένας ουρανός θαυμαστός και υπέροχος γιατί κι από τη γη υψώθηκε παραπάνω και τον ουρανό τον ξεπέρασε τόσο στην καθαρότητα, όσο και στη μεγαλωσύνη.

Σε ό,τι αφορά βέβαια το μέγεθος, η Παρθένος είχε ένοικον Εκείνον, που ο ουρανός δεν μπορούσε να χωρέσει. Αλλά ήταν και αφάνταστα καθαρώτερη από τον ουρανό, αφού εκείνα που δεν ήσαν δυνατό να τα δουν οι άνθρωποι, χωρίς αυτός να σχισθή ή να ανοιχθή, τίποτε δεν τους εμποδίζει να τα απολαύσουν δια μέσου της Παρθένου.

Ακόμη περισσότερο, η Παρθένος γίνεται οδηγός σ' όσους ανυψώνονται προς το Θεό, ενώ ο ουρανός αντιστέκεται. Κι ενώ εκείνος πρέπει να φύγει από τη μέση, αν δεν έμπαινε η Παρθένος ανάμεσα στο Θεό και στους ανθρώπους, δεν θα ήταν δυνατόν να λάβουν μέρος οι γήινοι στα υπερκόσμια.

Πραγματικά, κατά το γραφικό λόγο, ο ουρανός δεν μπόρεσε να υποφέρει τη θεία ακτίνα και σχίσθηκε, μόλις αυτή πέρασε. Γιατί, λέγει η Γραφή, όταν το Άγιο Πνεύμα κατέβηκε με τη μορφή περιστεριού πάνω στον ομότιμο Ιησού, ο μέγας Ιωάννης «είδε τους ουραμούς να σχίζονται».

Αντίθετα, η μακαρία, όταν την επισκέφθηκε το Πνεύμα, απήλαυσε ακόμη μεγαλύτερη μέσα της την ειρήνη του Θεού, για την οποία ο Παύλος είπε ότι «ξεπερνά κάθε ανθρώπινο νου». Κι έγινε θαυμαστός τόπος της υποστάσεως του ίδιου του Σωτήρα, που είναι πέρα από κάθε τοπικό όριο. Και Τον έφερε μέσα της με τόσο μεγάλη άνεση, ώστε να κυοφορήσει και να γέννησει ανώδυνα.

Επομένως, είναι φανερό πως εκείνο που ο προφήτης ονομάζει «ουρανόν ουρανού» και τονίζει ότι αρμόζει μόνο στο Θεό, λέγοντας το γνωστό «ο γαρ ουρανός του ουρανού τω Κυρίω», είναι η Παρθένος. Γιατί άλλωστε «ούτε ο ίδιος ο ουρανός», λέγει αλλού η Γραφή, «είναι καθαρός ενώπιόν σου».

Ενώ αυτή που βρίσκεται κοντά στο Θεό, δηλαδή η Παρθένος, δεν είναι απλώς καθαρή από κάθε κακία, αλλά και θετικά «καλή»; Κι όχι πάλι σ' ένα μόνο σημείο, αλλά εξ ολοκλήρου καλή: «όλη γαρ ει καλή», λέγει.

Και δεν πρόκειται εδώ για ανθρώπινη κρίση, αλλά ο ίδιος ο Θεός ανακηρύσσει «καλή» τη μακαρία. Κι αυτό όχι κατά τρόπο συνηθισμένο, αλλά με θαυμασμό και με έκπληξη: «Τι γαρ ει καλή, η πλησίον μου;» λέγει. Κι όλα αυτά, μολονότι μπροστά στο Θεό «κάθε ανθρώπινη δικαιοσύνη είναι, κατά τη Γραφή, σιχαμερώτερη από οποιοδήποτε βδέλυγμα» κι αποκαλείται πονηρία.

Όπως λοιπόν, γίνεται φανερό, η δικαιοσύνη της Παρθένου δεν βρισκόταν μέσα στα ανθρώπινα όρια. Η Παρθένος ξεπέρασε την υπόλοιπη ανθρώπινη φύση όχι απλώς λίγο ή πολύ, τόσο δηλαδή που να υπάρχει αντιστοιχία, αλλά σε τέτοιο βαθμό, ώστε να είναι εντελώς αδύνατο να μετρηθεί η μεταξύ τους απόσταση.

5. Γι' αυτό και συγκάλυψε κάθε ανθρώπινη κακία κι απέδειξε τους ανθρώπους άξιους να ενωθούν και να ζήσουν μαζί με το Θεό και τη γη αξία να γίνη διαμονή του Σωτήρα. «Όλοι ξέφυγαν από το σκοπό τους και ταυτόχρονα αχρηστεύθηκαν». Κανείς δεν ήταν σε θέση να βοηθήσει το γένος που κινδύνευε ούτε να αναχαίτισε την αμαρτία, που είχε ξεχυθή σαν ποτάμι.

Γιατί και οι ιερείς και οι κριτές και όλοι οι προφήτες κι όσοι γενικώτερα από τους υπόλοιπους ανθρώπους ήσαν θεοσεβείς -από τους οποίους ήταν βέβαια δυνατόν να

ελπίζω κανείς πως θα έλθω κάποια καλύτερευση στο γένος- κανείς από όλους αυτούς δεν μπορούσε να βοηθήσει στο παραμικρό την ανθρωπότητα. Αφού ούτε τους ίδιους τους εαυτούς τους δεν μπόρεσαν να αναδείξουν καθαρούς από κατηγορίες και τιμωρίες, αλλ' όταν έφευγαν από εδώ, τους υποδεχόταν όλους ο Άδης.

Κι ήταν έτσι αδύνατο να ξανάρθω σε μας η προηγούμενη ζωή μας, αφού οι άνθρωποι δεν μπορούσαν οι ίδιοι να επαρκέσουν στους εαυτούς τους, οι δε αγαθοί Άγγελοι, μολονότι ζητούσαν από το Θεό την καλύτερευσή μας και προσπαθούσαν ν' αγωνισθούν μαζί μας, νικιόνταν μπρος στο μέγεθος των ανθρωπίνων κακών, κι ενώ, από το άλλο μέρος, εκείνος του οποίου η πληγή ήταν απαραίτητη, ήταν εξ αιτίας της αμαρτίας στους ανθρώπους μισητός. «Έσκυψε, πράγματι, και κοίταξε πάνω στη γη και δεν βρήκε κανέναν που να σκέπτεται στα σοβαρά και να ζητή το Θεό».

Αλλά συνέβηκε με την ανθρωπότητα ό,τι συμβαίνει με ένα σώμα, που έχει καταστραφή ολόκληρο από την αρρώστια και δεν του απομένει κανένα σημείο, από το οποίο εκείνος που θέλει να το θεραπεύσει να ανακαλέσει την υγεία. Γιατί ήθελε βέβαια ο Θεός τη σωτηρία μας, σαν φιλόανθρωπος που είναι, αλλά δεν εύρισκε τους ανθρώπους εκείνους από τους οποίους θα μπορούσε ν' αρχίσει την προσφορά των δωρεών του κατά τρόπο δίκαιο.

Γιατί αποτελεί νόμο της θείας δικαιοσύνης το να προσφέρει μερικές φορές τις ευεργεσίες εκείνες που κάνουν την ανθρώπινη φύση καλύτερη και χωρίς οι άνθρωποι να το θέλουν. Αλλ' αποτελεί εξ ίσου νόμο οι ευεργεσίες, που επανορθώνουν τη θέληση και την διάθεση του ανθρώπου και φέρνουν μέσα μας το Θεό και μας δίνουν τον αρραβώνα της ουράνιας ειρήνης, να είναι βέβαια μεγάλες και να ξεπερνούν κάθε ανθρώπινη ελπίδα, να μη χορηγούνται όμως σε όλους, αλλά μόνο σε όσους συμβαίνει να έχουν προηγουμένως συνεισφέρει από την πλευρά τους ό,τι συντελεί στην προσέλκυση και διατήρησή τους.

Γι' αυτό, πριν κατέβη ο Σωτήρας στη γη και πριν υπάρξουν τα μυστήρια της θείας του οικονομίας, τα οποία επανέφεραν μεμιάς τη θέλησή μας, που είχε ξεπέσει από τη θεία αγάπη, χρειαζόταν μια ανθρώπινη δικαιοσύνη ικανή όχι μόνο να αντισταθμίσει την τόσο μεγάλη ανθρώπινη κακία, αλλά με πολύ μεγαλύτερη δύναμη.

Αυτή έπρεπε να συντελέση αποφασιστικά στο να ξεπλυθή η ανθρώπινη φύση από το μίasma, να εξαλειφθή η αισχύνη που της προκαλούσε η αμαρτία, να καταργηθή η ύβρις του εχθρού Διαβόλου και, αφού συμφιλιωθή, να προσφέρει ο Θεός το χέρι του στους ανθρώπους.

Από το βιβλίο [Αγίου] Νικολάου Καβάσιλα, «Η Θεομήτωρ», των εκδόσεων της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος. Κείμενο, μετάφραση, εισαγωγή, σχόλια Παναγιώτης Νέλλας.

<https://bit.ly/3Amwx9c>